

Väinämöinen

Muistiinpanoja Pekka Ervastian Kalevala-esitelmästä
14/3 1915

Kalevalan sota Sammosta kuvaa Atlantiksen suurta sotaa mustien ja valkoisten maagikkojen välillä. (Raamatun vedenpaisumus.)

Kalevalaiset päättävät lähteä jakamaan Sampoa pohjolaisten kanssa tai pahimmassa tapauksessa sen ryöstämään. Kun kalevalaiset tahtovat olla varmat voitostaan, vaivuttaa Väinämöinen Pohjolaiset syvään uneen, kuten valkoiset maagikot Atlantiksella hypnotisoivat mustat maagikot uneen lähettiläittensä avulla. Mytologiat, samalla kun ne kuvaavat historiallisia tapauksia Atlantiksen aikana, samalla kuvaavat hyvän ja pahan taistelua ihmissielussa.

Kaikkien kulttuurien takana piilee mahdollisuutena salainen tie täydelliseen tietoon ja viisauteen.

Kun luomme yleissilmäyksen Kalevalaan, huomaamme, että Kalevala jakautuu kahteen jaksoon. Ensimmäiseen kuuluvat Väinämöisen, Ilmarisen ja Lemminkäisen kosintaretket, mitkä kuvaavat puhdistuksen valmistavaa tietä vihkimyksen portille. Ihmisen sielu pyrkii yhtymään ihmisen sisälle kätettyyn Pohjanneitoon, korkeampaan minäänsä. Sitten sota Sammosta kuvaa itse asiassa vihityn tietä, vihityn sielunponnistuksia, ellei samassa, niin myöhemmissä ruumistuksissaan. Saavutettuaan vihkimyksen ihminen syntyessään uudestaan maan päälle ei itse persoonallisessa tajunnassaan muista vihkimystään, vaan on tietoinen siitä ainoastaan korkeammassa minässään. Mutta ihminen on silloin sängen omituisessa asemassa ja häntä kutsutaankin »kodittomaksi vaeltajaksi», (parivraadshaka

hindulaisessa terminologiassa). Ulkonaisesti voi ihminen olla missä asemassa tahansa yhteiskunnassa, mutta »kodittomana vaeltajana» hän on muukalainen maan päällä eikä sydämessään mitään omista; hänellä on ainainen kaiho siihen, minkä hän tietää löytyvän omassa itsessään. Tämä yksinäisyyden, maailman surun tunne ahdistaa vaeltajaa, ja sitä Kalevalassa kuvataan siten, että Ilmarinen suree kadotettuaan Pohjolan tyttären kuoleman kautta. Oikeastaan Ilmarinen kuoli, ja syntyen uudestaan menetti tietoisuutensa korkeammasta minästänsä Pohjolan tyttärestä. Tämä sama asia saattaa tapahtua samassakin elämässä. Ensimmäisen vihkimyksen tulos voi hävitä, otetaan pois tietoisuudesta, ja ihminen saa taas uudestaan ponnistaa. Silloin ihminen etsii ja kaipaa. Ilmarinen takoo itselleen vaimon kullasta ja hopeasta. Sama esiintyy kreikkalaisilla Pygmalion-tarussa. Pygmalion takoo ihanan naisen, jolle hänen rukouksiensa johdosta jumalat lahjoittavat elämän. Ennen kuin Ilmarisen onnistuu takoa kultainen neito, vetää hän ensin ahjosta miekan ja sitten orhin tai uuden Kalevalan mukaan ensin lampaan ja sitten suden. Kun ensimmäiset saavutukset tulivat ahjosta, niin lietsovat orjat ihastuivat. Mutta Ilmarinen tuli sitten vasta tyytyväiseksi, kun ahjosta tuli kultainen neito. Ilmarinen on luova nero ja etsii siten luomisella, toiminnalla. Hän luo miekan, toimii uljaasti maailman vääryyttä vastaan. Orhi voi tarkoittaa vaikka taiteellista toimintaa, ja maailma siihen ihastuu, mutta itse nero ei ole löytänyt etsimäänsä. Kultainen puoliso on kuva entisestä liitosta, puolisoista. Hän sanoo itselleen: »Jos luon itselleni puhtaan, pyhän, kauniin persoonallisuuden, varmaan voin saavuttaa ihanteeni.» Silloin hän ensin luulee olevansa tyytyväinen, mutta muut eivät pane sille arvoa. Hän on pannut huolta itseensä, omaan hyvyyteensä, ja sitä ei maailma hyväksy, niinkuin muut hänen tekonsa. Mutta hän huomaa, ettei kultainen kuva häntä tyydytä, ja hän kääntyy Väinämöisen puoleen (oman itsensä puoleen) ja tarjoaa tälle luomustaan. –

Mutta Väinämöinen ei sitä huoli. Jos ihminen omaa itseään ajatellen on luonut itsestään pyhimyksen, ei Jumala sitä huoli. Ja silloin Ilmarinen tahtoo lähteä kosimaan Pohjolan toista tytärtä. Ilmarinen omasta itsestään herättää salaisia, sielullisia okkultisia voimia. (Taivaan valtakunta otetaan väkiryynnäköllä). Ilmarinen pyytää Pohjolan tytärtä, ryöstää hänet vastoin hänen tahtoaan ja lopulta kyllästyy häneen, kun tyttö pettää hänet. Kuvaus voimista, joita hän herätti pakolla, ryöstämällä, ja jotka hänet pettävät, vievät hänet perikatoon. Ilmarinen manaa tyttären pois, muuttaa hänet luodolle lokiksi, – samoin vihitty etsii monin tavoin, mutta huomaa heti, että psyykkiset voimat voivat viedä hänet harhaan, väärille teille. Mutta hänet pelastaa se, että hän on vihitty. Hän aina lopuksi voittaa pahan, ei voi langeta mustaan magiaan.

Ilmarinen tulee silloin Väinämöisen luo ja kertoo, että Pohjolassa eletään huolettomasti Sammon turvin. Väinämöinen sanoo, että on väärin heidän käyttää sitä itsekkyyttään varten. Sen tähden täytyy Väinämöisen ja Ilmarisen pelastaa jumalainen viisaus tietämättömyyden käsistä ja ottaa itsekkäiltä voimilta se valta, jonka ne vääryydellä ovat anastaneet. Tällainen tehtävä annetaan vihitylle. Ilmarinen innostuu ja ehdottaa, että he lähtisivät sinne maata myöten, mutta Väinämöinen tahtoo mennä meritse. Ensin he menevät maitse, kunnes he tapaavat veneen valittamassa, ettei sitä enää mihinkään käytetä. Urhot astuvat siihen jatkamaan matkaansa.

Ihminen luulee ensin, että hänen on fyysisessä tajunnassaan suoritettava työnsä, mentävä Pohjolaan. Hän pelkää merta. Mutta Väinämöinen tietää, että Pohjolaan täytyy mennä meritse, näkymättömänä, salaiseen maailmaan taistelemaan sellaisten olentojen kanssa, joita ei tavata fyysisessä ruumiissa. Jos ihminen puhdistuksen tiellä on astraalimaailmassa, on hän siellä sama persoonallisuus kuin fyysisessä ruumiissa, hänellä ei ole kuin yksi ja sama persoonallisuus, joka puhdistuu ja toimii. Vihkimyksessä hän

on myös fyysisessä tajunnassa. Hän saa lisää uuden tajunnan puolison.

Vihityn täytyy hylätä persoonallisuutensa, lähteä uudessa olemuksessa matkalle, ja hän pelästyy ensin. Mutta vene, ihmisen kyvyt ja käyttövälineet sanovat: Käytä meitä, luo meistä uusi käyttöväline (majaavi ruupa). Ja Ilmarinen lopulta suostuu. Mutta vene lähtee vasta sitten liikkeelle, kun Ilmarinen itse rupeaa soutamaan.

Vihitty on olento siinä maailmassa, johon hänen uusi ruumiinsa kuuluu.
